

Yttrande

Datum
2014-09-29

Dnr
830 20932-14/112

Socialdepartementet
Enheten för upphandlingsrätt
103 33 Stockholm

Yttrande över Nya regler om upphandling (Ds 2014:25 respektive SOU 2014:51) (S2014/5303/RU)

Kronofogdemyndigheten (Kronofogden) lämnar endast synpunkter på förslaget om Lagen om offentlig upphandling (LOU). Kronofogden tillstyrker förslaget, men vill lämna följande synpunkter.

1 Ds 2014:25

7.4 Definition av de olika typerna av kontrakt

Kronofogden anser att kravet på att kontrakt ska undertecknas bör kvarstå. Med undertecknas menas här även signering med elektroniska verktyg.

I Ds 2012:35¹ och RiR 2010:13² framgår att det finns behov att klargöra vem inom en myndighet som har befogenhet att fatta beslut om att ingå avtal respektive befogenhet att ingå avtalet. Inom myndigheter kan detta ske genom att en tjänsteman fattar ett beslut om tilldelning enligt förfaranderegler i LOU. Beslut om tilldelning sker genom ett skriftligt motiverat beslut som behörig tjänsteman (beslutsfattare) undertecknar. Därefter binder en annan tjänsteman, med befogenhet att ingå avtal (företrädare), myndigheten genom att teckna avtalet. Detta genomförs i enlighet med svensk avtalsrätt, där det är vedertagen praxis att ett skriftligt avtal ska undertecknas av behörig företrädare.

Vid ingående av kontrakt kan det därmed finnas två beslutsfattare i en och samma process. Det är av vikt för den andra avtalsparten att det går att få klarhet i vem som har fattat de olika besluten. Det ska vidare finnas en möjlighet för motparten att få klarhet i att ifrågavarande tjänsteman har befogenhet att binda myndigheter till avtalet ifråga. Den bindande slutliga handlingen är att underteckna avtalet.

Praxis för bindande verkan av avtal bör inte avvika från gällande avtalsrättslig praxis, då detta skulle medföra ytterligare svårigheter för leverantörer att få klarhet i vem som kan binda myndigheten. Det bör därför klart framgå av avtalshandlingarna vem som ingått avtalet för myndighetens räkning.

¹ Ds 2012:35 Behöriga företrädare för myndigheter

² RiR 2010:13 Säkerhet i statens betalningar

Definitionen av kontrakt, som ingås genom ett LOU-förfarande, bör överensstämma med gällande svensk avtalsrättslig praxis, och därmed ställa krav på undertecknande av parterna. Detta torde också tillmötesgå behovet av uppstramade krav på tydliggörande om vem som får företräda myndigheten vid ingående av avtal.

Kronofogden anser att det finns en risk att kontrakt med nuvarande förslag skulle kunna tolkas bindande trots att avtalet inte ingåtts i enlighet med gällande svensk avtalsrättslig praxis. Att frånga krav på undertecknande kan uppfattas som att icke-undertecknade avtal skulle få bindande verkan endast genom att beslut om att ingå avtal fattats. Detta särskilt i ljuset av den kommentar som utredningen angivit i sista meningen andra stycket på s. 299. Vidare är slutsatsen om att flertalet avrop från ramavtal inte undertecknas i praktiken allt för generaliserande och bör inte få normerande verkan inom kontraktsrätten.

Kronofogden vill särskilt poängtera att rätten att ingå avtal (avtalskompetensen) finns hos varje myndighet, genom dess offentliga regelverk, och inte inom regelverket för offentlig upphandling. LOU säkerställer att myndigheter vidtar vissa processer för att säkerställa att lämpligaste leverantör får möjlighet att teckna avtal med ifrågavarande myndighet. Detta ska inte sammanblandas med att ett avtal ingås.

Förslaget att frånga krav på undertecknande för bindande avtal kan inte anses överensstämma med de krav som finns för att rättsäkra bindande avtal för parterna i avtalsförhållandet. Att ta bort kravet får snarare effekten att det blir oklart när ett avtal blir bindande för parterna; vid beslut om tilldelning eller vid undertecknande av det skriftliga avtalet.

14.4 Definition av inköpscentral

Kronofogden anser att definitionen av centraliserad verksamhet bör förtydligas. I gällande definition av inköpscentraler framgår att inköpscentralen måste företa handlingar för fler än en myndighet. Förslagets definition innefattar inte en sådan begränsning. Varken den språkliga skrivningen eller förslaget klargör om denna begränsning ska kvarstå eller om det räcker med att en upphandlande myndighet företar centraliserad verksamhet för endast en (1) annan myndighet. Det framgår inte om den ordning som idag finns ska kvarstå eller om det medför förändringar.

Kronofogden anser att det i lag bör framgå om en centraliserad inköpsverksamhet för statliga myndigheter framgent endast får företas av en upphandlande myndighet med regeringens uppdrag att agera som inköpscentral.

Detta skulle förtydliga skillnaden mellan inköpscentraler och tillfälliga gemensamma upphandlingar.

22.2 Statistikinsamling avseende inköpsvolym

Utredningen föreslår att upphandlande myndigheter ska lämna uppgift om den totala summan av de utbetalningar som myndigheten eller enheten har gjort under ett år för kontrakt som ingåtts med anledning av förfarandet i LOU. Det framgår dock inte av utredningen hur denna statistik ska produceras. Det bör i sammanhanget framföras att de ekonomisystem som statliga myndigheter idag nyttjar inte innehåller information om hur avtalen upphandlats, eller ens om de har upphandlats. Systemen behöver genomgå vissa anpassningar för att få fram denna information. Vidare krävs flera förändringar avseende hantering av fakturor för att denna information ska bli sökbar. För det fall uppgifter ska tillföras ett centralt system krävs dessutom ytterligare insatser från myndighetens sida. För att kunna få fram denna statistik krävs mer än ett begränsat merarbete.

Kronofogden vill även framföra att den konsekvensbeskrivning som genomförts inte berör vilka kostnader som kan uppstå på grund av dessa ospecificerade krav på statistik. Man anger dock att detta vägs upp av att insamlade uppgifter kan användas för att på olika sätt förbättra den offentliga upphandlingen, vilket kommer att komma de upphandlande myndigheterna till del. Kronofogden anser att det krävs en djupare analys av nödvändiga åtgärder för att kunna uppfylla rapporteringskravet. Det bör till exempel utredas vilka systemmässiga förutsättningar och administrativt merarbete som krävs för att kunna leverera önskad statistik.

Kronofogden vill vidare belysa att merarbete och medföljande kostnader uppstår momentant, medan de vinster som förutspås uppstår på längre sikt och är av mer indirekt karaktär.

2 SOU 2014:51

2.2.3 Undantag för upphandlingsdirektiven - Avtal mellan upphandlande myndigheter

Kronofogden anser att utredningen bör klargöra om samarbetet mellan myndigheter endast kan omfattas av det som styr myndighetens uppdrag, det vill säga den så kallade kärnverksamheten. Det bör framgå om avtalet mellan myndigheter kan omfatta andra resurser än endast myndighets offentliga verksamhet. Som exempel kan anges möjligheten att mellan två myndigheter ingå ett samarbete för att nyttja varandras resurser för ekonomitjänster, men utan att själva inneha det som kärnverksamhet, likt till exempel Statens Service Center.

5.3 Tillfällig gemensam upphandling

Kronofogden anser att det behöver förtydligas i vilken mån gemensamma upphandlingar medför en sammanslutning som faktiskt omfattas av definitionen upphandlande myndighet.

Det bör klart framgå om den gemensamma upphandlingen måste generera ett kontrakt för samtliga involverade myndigheter. Det bör därmed klargöras om en upphandlande myndighet endast kan ingå i en tillfällig gemensam upphandling för att resultera i ett kontraktsförhållande mellan anbudsgivaren och samtliga myndigheterna som deltar, gemensamt eller var för sig.

Skälen för Kronofogdens synpunkt förtydligas nedan.

Definitionen av en tillfällig gemensam upphandling behöver tydliggöras då det idag finns olika tolkningar.

Det finns uppfattningar att myndigheter kan genomföra tillfälliga gemensamma upphandlingar där en myndighet företar upphandlingsförfarandet men den andra myndigheten tecknar avtalet. Dessa överenskommelser anses då omfattas av definitionen en upphandlande myndighet.

Andra hävdar att en gemensam upphandling i ovan konstellation de facto är tilldelning av tjänsten upphandlingsstöd eller inköp utan att vidta ett upphandlingsförfarande. Sammanslutningen medför därför en otillåten direktupphandling av den myndighet som överlåtit upphandlingsförfarandet på den andra myndigheten (som inte kommer att ingå en egen avtalsrelation med anbudsgivaren). Ifrågavarande tolkning har framförts av Kristian Pedersen i Upphandlingens grunder, 3 u, s. 73.

I skäl 70 i direktivet anges att det finns krav att upphandla upphandlingsstöd för det fall ett sådant tjänstekontrakt inte tilldelats en inköpscentral. Samtidigt anges att upphandling inte behöver ske för sådan tjänst om denna tillhandahålls genom annat sätt än kontrakt med ekonomiska villkor, som utgör upphandling i direktivets mening.

Skälet kan därmed tolkas som att tjänstekontrakt för upphandlingsstöd, som inte omfattar ekonomiska villkor, undantas krav på upphandling. Detta innebär då i praktiken att överenskommelser mellan myndigheter att tillhandahålla upphandlingsstöd utan ekonomiska villkor undantas upphandlingsförfaranden. Sådana överenskommelser kan då samtidigt anses utgöra en tillfällig gemensam upphandling avseende den tjänst/vara som ska upphandlas genom samarbetet.

I skäl 31 och 33 anges att ingen upphandling krävs då myndigheter samarbetar genom att tillföra sin kärnverksamhet för att bistå varandra i ett uppdrag som de gemensamt ska uppfylla. Av dessa framtonar en ram som avser att möjliggöra samverkan mellan myndigheter för att utföra gemensamma offentliga uppdrag. Även här antyds att det handlar om att tillföra resurser ur kärnverksamheten, utan övriga ekonomiska villkor.

Då endast vissa myndigheter fått i uppdrag att agera för samordnade inköp (upphandlingsverksamhet som kärnverksamhet), kan ovan tolkas som att myndigheter i övrigt inte kan företa överenskommelser som avser upphandlingsverksamhet och därmed undantas LOU.

En sådan tolkning får effekt på de överenskommelser om gemensamma upphandlingar där en myndighet företar upphandlingsförfarandet men inte ingår en avtalsrelation med anbudsgivaren. Effekten får genomslag oavsett om det finns ekonomiska villkor i överenskommelsen, eftersom det avhängiga är om kärnverksamheten omfattar upphandlingsstödet.

Av direktivet antyds att upphandlingsstöd endast kan tillhandahållas utan upphandling om antingen

- upphandlande myndighet är en inköpscentral, eller
- myndigheten på annat sätt har upphandlingsverksamhet i sin kärnverksamhet.

Tillfälliga gemensamma upphandlingarna kan då endast omfatta överenskommelser där samtliga myndigheter har behov av upphandlat kontrakt föremål samt ingår en avtalsrelation med vinnande anbudsgivare.

Detta kan tolkas som att det inte finns något utrymme för att ingå överenskommelser om tillfälliga gemensamma upphandlingar som innebär att en myndighet genomför upphandling men en annan myndighet ingår avtalet som inköpet resulterat i. Sådana överenskommelser hamnar istället under inköpscentralens verksamhet.

7.2.3 Allvarliga brister i övrigt i fråga om hur en leverantörs verksamhet bedrivs

Kronofogden anser att artikel 57.4 bör regleras som en obligatorisk grund för uteslutning. Skälen för Kronofogdens synpunkt förtydligas nedan.

Utredning anser att en fakultativ (icke tvingande) reglering medger ett handlingsutrymme för myndigheten att tillämpa uteslutningsgrunderna. Teoretiskt är detta konstaterande rimligt och logiskt.

I den praktiska hanteringen anser dock Kronofogden att handlingsutrymmet inte finns. Utredningen klargör på s. 195 att för det fall det finns indikationer på att en grund för uteslutning kan föreligga att en upphandlande myndighet bör vidta en utredning och prövning om ifrågavarande indikation kan leda till uteslutning. Denna utredning och prövning bör vidtas oavsett vilka grunder i artikel 54 som aktualiseras. Utredningen konstaterar vidare på s. 217 att upphandlande myndighet är ålagd att bedöma den faktiska betydelsen i ett enskilt fall. Med andra ord ska en upphandlande myndighet vidta utredning och pröva samtliga indikationer som kan leda till uteslutning i enlighet med hela artikel 54. I denna del innefattas prövning av om uteslutning står i proportion till ingreppets effekt.

Det får därmed antas att det från utredningen sida menas att bedömningen om handlingen står i proportion till dess effekt är det handlingsutrymme som den fakultativa regleringen skulle medföra. Proportionalitetsbedömningens handlingsutrymme är dock detsamma oavsett om det ska ske genom en tvingande reglering eller genom en icke-tvingande reglering. Ramen för bedömningen kan däremot skifta beroende på vilken handling/grund som bedöms utifrån ifrågavarande situation och prövning.

Det finnas därmed en viss osäkerhet om vilket handlingsutrymme som skapas genom en icke-tvingande reglering. Med ovan resonemang skulle handlingsutrymmet kunnat tolkas omfatta frågan om utredningen ska leda till uteslutning eller ej, även om uteslutning är proportionerlig. En fakultativ reglering kan också uppfattas som att det finns en möjlighet att inte vidta utredningar och prövningar trots att det finns indikationer.

Detta skulle kunna medföra en stor osäkerhet för anbudsgivarna. En anbudsgivare skulle kunna förlora en upphandling till en annan anbudsgivare som agerat med konkurrenshindrande metoder utan att uteslutning sker. Detta skulle medföra att de seriösa anbudsgivarna drar sig från att lämna anbud i upphandlingarna.

En tvingande reglering däremot skulle medföra att ifrågavarande situationer alltid blir utredda och prövade. Ett sådant förfarande torde oftare leda till att leverantörer som agerar oseriöst faktiskt utesluts.

En tvingande reglering kan dessutom långsiktigt påverka myndigheternas arbete med aktiv förvaltning av avtalen. Om den upphandlande myndigheten är tvingad att pröva om uteslutning ska ske blir incitamentet större att verkligen företa en tillräcklig utredning. Utredningen måste redovisa vilka handlingar och bedömningar som ligger till grund för prövningen. Detta oavsett om det leder till uteslutning eller ej. Om en myndighet inte vidtar aktiv förvaltning kommer dessa prövningar att vara innehållslösa och standardiserade. Leverantörer kommer snabbt att lära sig vilka myndigheter som vidtar en aktiv förvaltning och vilka

som inte gör det. De myndigheter som agerar aktivt kommer därmed troligen ha ett större antal anbudsgivare, alternativt en annan grupp av anbudsgivare.

En fakultativ reglering kan innebära att de upphandlande myndigheterna inte vidtar dessa utredningar tillräckligt ofta. I praktiken kan detta medföra att vissa upphandlande myndigheter inte har tillräckligt med erfarenhet för att vidta en sådan utredning då det faktiskt kan och bör leda till en uteslutning.

Vidare kan detta innebära en bättre transparens. Utredningarna omfattas av de krav på handlingar som ska finnas i akten för upphandlingen. Utredningarna kan därmed granskas av allmänheten³, tillsynsmyndighet samt vid behov andra myndigheter. Även detta torde innebära ett större incitament att vidta tillräckliga utredningar.

Särskilt om regleringen i artikel 57.4 g.

Kronofogden finner att utredningen inte utrett omfattningen och effekten av regleringen i tillräcklig grad. Det bör särskilt förtydligas i ljuset av att utredningen föreslår att beslut om uteslutning inte bör få effekt på kommande upphandlingar.

Det bör klargöras om en upphandlande myndighet kan stödja sig på en annan upphandlande myndighets kontraktsförhållande med ifrågavarande anbudsgivare. Om myndigheter inte kan stödja sig på andra myndigheters kontraktsförhållanden, vilken reell effekt får det för marknaden? I praktiken medför det att en aktör fortsatt kan agera oseriöst så länge denne får ta del av upphandlingar med olika myndigheter.

Vidare behöver förtydligas vad som kan anses motsvara ”annan liknande åtgärd”. Det kan enligt Kronofogden föreligga en mängd åtgärder som medför att uteslutning kan komma ifråga. Några exempel anges nedan.

Det kan finnas flera fall där stöd för uppsägning finns men att det av den samlade bedömningen inte leder till att avtalen sägs upp. Verksamheten kan helt enkelt inte stå utan en leverantör under en längre period, låt säga under perioden för ny upphandling. Det bör därmed inte antas att det för att kunna uteslutas måste ha genererat en uppsägning så länge det finns stöd för att det fanns grund för uppsägning.

Det finns ibland villkor som medför att myndigheten kan vidta andra effektiva åtgärder för att stävja ett avtalsstridigt agerande från leverantören. Viten eller möjlighet att innehålla betalning är exempel på sådana villkor. Dessa villkor kan vara långt mer effektiva under avtalsperioden än att säga upp avtalet.

³ Sedvanlig sekretessbedömning kan begränsa tillgängligheten för allmänheten.

Leverantörens agerande bedöms trots tillämpning av sådana villkor som avtalsbrott. Avtalsbrott kan även vara av väsentlig karaktär, i varje fall sammantaget, och kan eventuellt bedömas medföra en uteslutning i kommande upphandling. Att tillämpa viten torde därmed inte utesluta möjligheten att använda sig av uteslutningsgrunden i 57.4.

I och med att frågorna berörts i allt för liten omfattning befarar Kronofogden att många myndigheter kommer att känna en stor osäkerhet för att använda denna reglering för uteslutning om det inte avser uppsägning eller skadestånd.

Den praxis som finns på området medför också en osäkerhet för myndigheternas möjligheter att häva avtalen. Det räcker i upphandlande avtal inte med att leverantören har agerat i strid med avtalet, i sådan omfattning att det kan anses utgöra ett väsentligt avtalsbrott och har meddelats detta, om inte myndigheten klarlagt att agerandet kan leda till hävning. Detta trots att avtalets villkor inte kräver en sådan handling för att hävning ska tillåtas. Detta får konsekvensen att myndigheterna måste nyttja de beskrivna klausulerna under längre perioder.

Den praxis som utvecklats innebär att upphandlade avtal ska tolkas utifrån vissa upphandlingsprinciper utöver avtalsprinciperna, vilket är främmande för avtalstolkning utifrån gällande avtalspraxis. Det innebär att det skapats nya tolkningsprinciper för kontrakt som upphandlats. Detta kan leda till att myndigheterna faktiskt inte kan häva avtal trots behov och aktören kan fortsatt agera på marknaden med konkurrenshämmande metoder.

I och med detta måste det finnas ett större utrymme att nyttja möjligheten till uteslutning i 57.4 g.

Vidare anser Kronofogden att kommentaren till paragraf § 15 i lagförslaget är i behov av en utvecklad motivering. I kommentaren anges att grund för uteslutande endast kan baseras på kontrakt som upprättats genom ett LOU-förfarande i enlighet med det nya direktivet.

En leverantörs oseriösa agerande är inte beroende av om kontraktet tecknats genom ett förfarande eller ett annat. Ett oseriöst agerande påverkas inte av att LOU:s regelverk ändras. Därmed anses motiveringen endast medföra att grunden för uteslutning inte kan tillämpas när lagen träder ikraft utan först en tid därefter.

Syftet med uteslutningsgrunden är att förhindra att oseriösa aktörer får ta del i upphandlingar och med detta snedvrیدا konkurrensen. Regleringen om möjlighet till uteslutning är i direktivet inte knutet till ett krav att ifrågavarande agerande ska vara ett resultat av ett kontrakt som ingåtts med förfarande som reglerats av nya direktivet. Möjligheten till uteslutning stödjer sig på att det finns ett agerande i ett offentligt kontrakt som lett till en allvarlig åtgärd. Att grunden för uteslutning inte

kan tillämpas innan lagen trätt ikraft är en sak. Att begränsa den ytterligare genom att införa ett krav på att även kontraktet ska ingåtts efter denna tidpunkt upplevs vara omotiverat.

Den faktiska effekten av en sådan tolkning av artikeln skulle medföra att grunder som kan leda till uteslutning under nuvarande reglering, under perioden från ikraftträdandet av ny lag fram tills att nya kontrakt tecknats samt förvaltats, vilket resulterat i åtgärder, inte kan medföra grund för uteslutning. Perioden kan i praktiken omfatta flera år. Som exempel kan anges ett kontrakt som ingåtts strax innan den nya lagen träder ikraft. Avtalet löper på i två år samt förlängs i ytterligare två år. Under den senare två-årsperioden vidtar leverantören en rad handlingar som medför att kontraktet sägs upp år 3. Då avtalet inte tecknats med den nya LOU-regleringen så kan inte den upphandlande myndigheten utesluta leverantören trots att agerandet varit konkurrenshämmande. Leverantören deltar i ny upphandling och är vinnande anbudspart, kontrakt tecknas år 4. Efter att kontraktet löpt ett år framkommer att leverantören fortsatt vidtar handlingar som leder till att kontraktet sägs upp. Ny upphandling företas och kontrakt tecknas år 6. Vid denna tidpunkt kan den upphandlande myndigheten utesluta leverantören. Leverantören har då haft möjlighet att under de senaste tre åren agera på ett sådant sätt att man haft en otillbörlig konkurrensfördel (snedvridning). Konkurrerande leverantörer har under denna period fått agera på en snedvriden marknad, några kanske till och med avstår från att lägga anbud år 6 eftersom de anser det ekonomiskt ohållbart att delta.

Regleringen i artikel 57.4 g uppfattas som ett komplement till artikel 57.4 c. Enligt beskrivning av direktivets syfte verkar det inte göras någon åtskillnad mellan c och g gällande de offentliga kontrakt som handlingarna härleder ifrån. Det anges ingen begränsning avseende vilka tidigare kontrakt som ska ligga till grund för handlingarna.

Till skillnad från utredningar och åtgärder mot de upphandlande myndigheterna, där man ibland måste blicka bakåt, finns inte samma behov vid avtalstolkning. Myndighetens agerande som innebär felaktiga upphandlingar härleds från gällande rätt om upphandling. Leverantören däremot agerar inte under LOU. Handlingar som företas inom ett kontraktsförhållande gäller därmed under varje tids rättsliga regleringar inom avtalsrätten. Agerandet påverkas inte av LOU:s regleringar. LOU reglerar inte avtalsförhållandet efter att kontrakt tecknats. Det finns därmed ingen koppling mellan leverantörens handlande för att fullgöra ett ingånget kontrakt och vilken reglering som styr processen för LOU under den tidpunkt ett kontrakt ska fullgöras.

Personer med anknytning till leverantören

Kronofogden anser att det är av vikt att det klargörs att de personer som har inflytande över en verksamhet som använder konkurrenshämmande metoder ska ”smitta” bolag som samma personer har inflytande i.

Detta ska gälla även för handlingar som inte fastställts genom brottmålsdom. Som exempel anges där tidigare kontrakt som sagts upp, hävts eller på annat sätt agerat så att sanktioner i avtalet använts.

Det är viktigt att förhindra att personer som kontinuerligt påverkar en verksamhet genom att agera otillbörligt kan starta nya verksamheter med samma agerande. Oseriösa aktörer tenderar att inneha en personkrets som gärna startar nya oseriösa verksamheter för att fortsatt kunna agera otillbörligt på marknaden, vilket medför en fortsatt snedvridning av konkurrensen. Därmed bör det klargöras att sådana personers anknytning till anbudsgivaren ska få inverkan vid bedömning om uteslutning på andra grunder än artikel 57.1.

10.4.3 Rätt att säga upp avtal

Kontrakten lyder under respektive medlemsstats avtalsrätt efter att kontraktet kommit till stånd. Kronofogden anser det vara överflödigt att i LOU reglera rätten att säga upp avtalet då detta följer av svensk avtalsrätt. I det fall avtal ingåtts under felaktiga förutsättningar finns inom avtalsrätten inget hinder mot att säga upp avtalet. I de medlemsstater som denna rätt skulle vara begränsad genom dess nationella avtalsrättsliga regelverk kan en sådan reglering anses nödvändig. Så är dock inte fallet inom svensk avtalsrätt.

Kronofogden anser det vara viktigt att inte sammanblanda rättsområdenas omfattning. LOU reglerar en process för att ingå avtal, med där tillhörande rättsliga prövningar. LOU sträcker sig inte längre än förfarandet att ingå ett avtal, oavsett om rättslig prövning utnyttjas eller ej.

Domstolarnas avgörande har idag medfört att upphandlingsrätten har påverkat avtalstolkningen. Detta innebär att upphandlade avtal har nya tolkningsprinciper att följa, vid sidan av den svenska avtalsrätten. Detta är mycket olyckligt. Intentionen av regleringen i LOU har inte varit att förändra den nationella avtalsrätten, utan den ska endast säkra att processen för att komma till stånd med avtal säkrar en god konkurrens.

Det är komplicerat att upphandlingsrätten har utsträckts till att påverka avtalsrättsliga tolkningsprinciper. En reglering om rätt till uppsägning kan lätt tolkas som att det är endast dessa grunder som kan leda till uppsägning av

YttrandeDatum
2014-09-29Dnr
830 20932-14/112

kontrakt som kommit till stånd genom en upphandling. Den senare tidens domstolsavgörande om hävning förstärker denna risk för tolkningssvårigheter.

Detta yttrande har beslutats av undertecknad rikskronofogde. I den slutliga handläggningen har även deltagit biträdande rikskronofogden Erica Wass, verksamhetschefen Sven Kihlgren, kanslichefen Karin Berglöf Hedar och verksjuristen Anna-Karin Falkenstrand, föredragande.

Eva Liedström Adler

Anna-Karin Falkenstrand